

Güz Yağmuru

— redfer · 27 Mayıs 2024

*

ne gün bana yar uzaklığında
ne ben yare gün yakınlığındayım
her ne varsa
bir yol gidiyor zamanın gizemine
yolların bitmezliğine

eylüle güneş konu
günler güneşe teslimiyetin yanmışlığında kıvrandı
sonra hasret dile gelip söylenir oldu
sevgi adına
duygu adına
güzel ve güzel ötesi adına ne varsa
söylendi de
kaç bahar geçti
kaç güz ekledi üstüne

sonra gitti çok uzaklara

bir daha ne gören
ne de haber getiren oldu
gidişi
o gidiş

cam arkasından el edişi kaldı geriye
birde vaktin serinliğindeki gülümseyişi
martlarla sohbet
dalgalarla denize akış
anıların bıraktığı ne varsa
birkaç kelime
birkaç söz
tanıştı udun telleriyle

ne kaldı geriye
denizin dalgalarla haykırışının
bir adım ardında bıraktığı köpükler
güneş yanmışlığına aldırmadan ayaklarımın titreyişi
gözyaşına dönüşen ufuk ötesi birkaç damla yağmurun
serin bir rüzgarın
tenime dokunuşu

duygu yoğunluğum
yüreğimin derinliğine iniyor
ve içinde yaşadığım
yaşamaktan mutlu olduğum yere yürüyor

zamanla yarış...
onca koşuşturmanın önüme koydukları
artık ben de papatyalarla konuşuyorum
güneşin doğuşuna dek
kapanmayan gözlerimde sitem yok
uyku yok
o koyu muhabbetin
o tatlı dakikaların derinliğinde
o yıldızların şafağa ulaşmışlığında
sessizlik var

bende kalan bir bardak çayın

bir yudum suyun
bir tas ayranın rahatlığında maziye yürüyüşün
ve de sefere çıkmış ayakların tüm yükünde

önümdeki dakikalara uzanışında
her ne varsa

denize birleşik rüzgarın serinliğinde geçen akşamların
sesli sessiz başımı döndürdüğü
tansiyonumu yükselttiği
vücudumu ateşlerin teslim aldığı
kıyılara doyamadığım saatlerin
tadını
hüznünü
beraber yaşamanın üzerimdeki ağırlığını taşıyorum
rüzgarlardaki esintiyle

benli bensiz üzerime oturuşunda kaybolmayan izlerini
kelimelerle ifade etme adına
zamana dur demek lazım bazen
gül tazeliğinde
sabah yeli gibi saf ve temiz
oturduğum, yürüdüğüm, konuştuğum, sevdiğim
her ne varsa

çalı dikenleriyle süslenmiş yamaçlar
eylül başında gecemi gündüzüme katıp
kelimelerin yutkunduğu
serin günleri teslim alan o köy türkülerime
öküzlerin karınlarını doyurmak için
bütün gün dolanıp durduğum
yorulduğum, düştüğüm, ağladığım
oyunlar oynadığım
sevdiğim yere...

şimdi yamaçlarında rüzgarım
dizlerime karlar yağın aydayım
gecemi gündüzüne karmışım
yalnızım

ateşe kor olmuş zamanlardayım
geceler boyunca
bir avuç sevgi istiyorum

bir ömür cam arkasında
yorgun gözlerimi kapatan duyguların
ve hasretin bilinmez sessizliğe yol yürürken
eylülün gizemi iner diz kapaklarıma.
adımlarım zordadır
zor olan, zora yürümektir
bu dağlar tanır beni
bu yollar da
bu mevsimde

sessiz ve mahzun akan ırmaklar
tenha ve ıssız nehir boyları
yamaçlarında rüzgar almış çocukluğum
üşürdüm o zamanlar, titrerdim
çalıların ateşe verir, ısınırdım
ısınırdım da
ateşi görmeyen yanıma kar yağardı

hepten üşüyorum bugünlerde
ateşin tenime tesiri kalmadı
ne rüzgarın esintisi, ne çalılığın çatırtısı etkiliyor
eylülün son günlerinde kar aktı yüreğime
yaylarından yola çıkıp
etrafını serinlete serinlete yol yürüyen
kar sularının sessiz akışındaki gizem
oturdu yüreğime

akşam sofralarında gönül alındı
anılar tazelendi
şarkı okundu memleket üstüne
artık yola çıkmalıyım
gökyüzünde onlarca bin metre yol yürüyen
bedenimin kimseyi dinlediği yok
ilgilendiği yok
aldırıldığı yok

bulutları dahi tepeden izlemiş gözlerin
beynime tesiri yok
sisim yok
çisem yok
yağmurum yok
zamana teslim olmuşum
ben hala nehir kıyısında çakıllarla oynayan
güneş yanmışlığına aldırmayan
bir güz rüzgarıyım

redfer